

**ÀNGELS RIBÉ,
I DEMÀ ENCARA PLOURÀ. ENCARA QUE ELS ELEFANTS TINGUIN POT
(PERQUÈ TENEN ELS ULLS PETITS)**
Juny, 1978.

Trencar a partir d'unes necessitats subjectives i objectives del subjecte artista i de l'objecte (i de l'objectiu, més o menys definit o no) de la seva pràctica.

Quan parles que al meu art -i al d'altres, està clar!- hi som presents jo i la meua complexitat, m'agradaria d'afegir-hi que l'última aspiració de l'artista, com a individu, és manifestar la complexitat de la resta dels seus consemblants. Això seria la validació en última instància de la pràctica artística, la constatació de l'existència d'una comunicació, moltes vegades feta a través d'un llenguatge desconegut, però no per això incomprendible (no perquè no s'entengui vol dir que no es compren).

Concretant més, també mencionaria un aspecte de l'artista o, si vols, del seu producte (és el mateix). Parlaria de l'actitud. I em sembla que aquesta és potser una de les úniques coses en les que l'artista té un real poder decisiu. És a dir, pot decidir quina direcció donar a les dades que acumula. Per consegüent, adoptar una línia, constatar, acceptar i fer-se responsable i sobretot decidir i no enganyar-se sobre quins són els seus propis interessos.

L'art entès com a producte meu. Aquest no pot ésser diferent de mi. Em sento compromesa amb les conclusions a les que arribo per mitjà del meu art.